

Η δεύτερη Αιγυπτιακή «επανάσταση»

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Όπως έγραφα πριν ένα μήνα από τη στήλη αυτή, το σχέδιο της Υπερεθνικής Ελίτ (Υ/Ε) για την πλήρη ενσωμάτωση της Μέσης Ανατολής στη Νέα Διεθνή Τάξη (ΝΔΤ) της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και κάποιας μορφής αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας» παίρνει διαφορετικές μορφές υλοποίησης, ανάλογα με το εάν το υπάρχον καθεστώς είναι πελατειακό ή μη πελατειακό. Στην πρώτη περίπτωση που ανήκουν η Αίγυπτος και η Τυνησία, δεδομένου ότι τα υπάρχοντα καθεστώτα συντηρούνταν μόνο με την ωμή φυσική βία, αρκούσε μια σπίθα, (που φρόντιζε να την δίνει η ίδια η Υ/Ε μέσα από την «νεολαία του Facebook», τις Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις κ.λπ.), ώστε να εκραγούν τα έτοιμα ηφαίστεια. Με την αποφασιστική, βέβαια, βοήθεια των ΜΜΕ που ελέγχει η ίδια ελίτ, τόσο των Αραβικών (Al Jazeera, Al Arabiya), όσο και των διεθνών (CNN, BBC κ.λπ.), τα οποία με 24ωρα ρεπόρτα από την πλατεία Ταχρίρ ανατροφοδοτούσαν την εξέγερση, ενθαρρύνοντας τα λαϊκά στρώματα να κατεβούν στους δρόμους.

Το τι επακολούθησε ήταν προδιαγεγραμμένο, με δεδομένο ότι οι συμμετέχοντες στην πρώτη «επανάσταση» ήταν ένα ετερόκλητο «πλήθος» που αποτελείτο από τα συνθλιβόμενα κάτω από την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και την αστυνομική βία του καθεστώτος Μουμπάρακ λαϊκά στρώματα, μέχρι τα πιο πολιτικά συνειδητοποιημένα (ριζοσπάστες σοσιαλιστές, Νασερικοί κ.λπ.), και από τη μεσαία τάξη και τα αστικά στρώματα που εξέφραζαν οι ΜΚΟ και η «νεολαία του Facebook», μέχρι την εργατική τάξη και τους Ισλαμιστές. Το μοναδικό κοινό αίτημα όλων αυτών ήταν «να φύγει ο Μουμπάρακ», γεγονός που έκανε εύκολη την χειραγώγηση της «επανάστασης» από τις ντόπιες και την υπερεθνική ελίτ. Με δεδομένη την οικονομική εξάρτηση του Αιγυπτιακού στρατού από την Αμερικανική ελίτ, η οποία ουσιαστικά τον συντηρεί με βοήθεια 1,3 δις. δολλ. τον χρόνο, (πέρα από την εξάρτησή του σε οπλικά συστήματα, εκπαίδευση κ.λπ.), αρκούσε η άρση της υποστήριξής της προς το πελατειακό καθεστώς του Μουμπάρακ – πράγμα που έγινε, μέσω του Αιγυπτιακού στρατού, με ένα «μαλακό» πραξικόπημα— για την εκπαράθρωση του Μουμπάρακ.

Η διάδοχη κατάσταση είχε βέβαια ήδη προετοιμαστεί από καιρό από την Υ/Ε (βλ. Τ. F., The New World Order in the Middle East: Integration into Neoliberal Globalization through “Democratization” and Armed Insurrection –υπό έκδοση) η οποία ήξερε από τα αποτελέσματα προηγούμενων εκλογών ότι η Μουσουλμανική Αδελφότητα (ΜΑ) θα κατακτούσε εύκολα την εξουσία. Σε αυτό θα βοηθούσε αποφασιστικά, πρώτον, η βαθιά διείσδυση της οργάνωσης με τα 600.000 μέλη στα φτωχά (αγροτικά, και βασικά αγράμματα) στρώματα και σε τμήματα των αστικών λαϊκών στρωμάτων, μέσω του εκτεταμένου κοινωνικού δικτύου της και δεύτερον, η διασπορά των υπόλοιπων αντικαθεστωτικών δυνάμεων. Όμως, η ΜΑ δεν είναι παρά ένα συντηρητικό Ισλαμικό κίνημα που είχαν ουσιαστικά δημιουργήσει οι Βρετανοί αποικιοκράτες στην Αίγυπτο, την δεκαετία του 1920, για να κτυπήσουν τα ανερχόμενα σοσιαλιστικά και εθνικοαπελευθερωτικά Αραβικά κινήματα. Χαρακτηριστικά δείγματα της σχετικής «δράσης» του ήταν η απόπειρα δολοφονίας του ηγέτη του εθνικοαπελευθερωτικού Αραβικού κινήματος, του Νάσερ, καθώς και οι σφαγές Σύριων στρατιωτών και πολιτών, υποστηρικτών του Μπααθικού εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος στη Συρία, τόσο παλαιότερα όσο και σήμερα. Η Υ/Ε, ξέροντας αυτήν την επιρροή της ΜΑ, προφανώς αποφάσισε να την στηρίξει μέσο-

βραχυπρόθεσμα, σε ένα είδος Ισλαμικού «εκδημοκρατισμού». Μακροπρόθεσμα, ο στόχος ήταν, να εξαναγκαστούν οι Ισλαμιστές σε μια συμμαχία με τα μεσαία στρώματα που εκπροσωπούνται από τους «φυσικούς συμμάχους» της Υ/Ε, (δηλαδή τους «φιλελεύθερους» τύπου Ελ Μπαραντέι, Μούσσα κ.λπ.), που θα έκανε δυνατή την πλήρη ενσωμάτωση της Αιγύπτου στη ΝΔΤ. Σε αυτό θα βοηθούσε τόσο η αναπόφευκτη φθορά της ΜΑ από την εφαρμογή των νεοφιλελεύθερων πολιτικών που επιβάλλει η ΝΔΤ, όσο και η παράλληλη, αποτελεσματικότερη, οργάνωση των «φιλελεύθερων» δυνάμεων.

Το σχέδιο όμως αυτό, μολονότι λειτούργησε αποτελεσματικά (μέχρι στιγμής) στην Τυνησία, απέτυχε στην Αίγυπτο και γρήγορα τα λαϊκά στρώματα που είναι τα κυρίως θύματα της παγκοσμιοποίησης στράφηκαν κατά της ΜΑ και του Μόρσι που αυτοπαρουσιάζονταν ως οι εκπρόσωποι της πρώτης «επανάστασης» του 2011, αλλά στην πραγματικότητα εφάρμοζαν στυγνά τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές, ενώ συγχρόνως προσπαθούσαν να «εξισλαμίσουν» την Αιγυπτιακή κοινωνία. Τα στρώματα αυτά ενώθηκαν σε ένα νέο ετερόκλιτο «πλήθος» ανάλογο με αυτό της πρώτης «επανάστασης», μείον τους Ισλαμιστές. Κοινό αίτημα αυτού του πλήθους ήταν «να φύγει ο Μόρσι και η ΜΑ», αλλά, ενώ στην πρώτη «επανάσταση», η αποπομπή του Μουμπάρακ ήταν προσχεδιασμένη από την Υ/Ε, η αποπομπή του Μόρσι δεν ήταν. Όταν όμως η Υ/Ε κατάλαβε ότι η δυναμική του νέου κινήματος κινδύνευε να θέσει αιτήματα πολύ πιο ριζοσπαστικά από τα ανώδυνα αιτήματα για αποπομπή του Μόρσι, συναίνεσε σε ένα νέο «μαλακό» πραξικόπημα από τον ελεγχόμενο από αυτήν στρατό, που οδήγησε στην αποπομπή του και την ολοκλήρωση της δεύτερης «επανάστασης». Η προσδοκία της είναι ότι στη μεταβατική περίοδο μέχρι τις νέες εκλογές θα έχουν έτσι αλλάξει οι εκλογικοί συσχετισμοί, ώστε να επιτευχθεί στο μέλλον η συμμαχία των φιλελεύθερων μεσαίων στρωμάτων με την ΜΑ που θα επιτρέψει την πλήρη ενσωμάτωση της Αιγύπτου στη ΝΔΤ...

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2013/2013_07_07.html